

Številka 7.

Izdajé in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto III. 1887.

Matijče iz Čukljan.

Humoreska v verzih. — Spisal František Zakrájski.

(Konec.)

Klobuk Matijče v sruđu kar
v močnik pomečká,
Škripaje od togote zabrusi
cmok na tla;
Da zgubil vse je tukaj,
zadosti še ni zlú,
V vodnjaku nag in zmrzel
še norce brije tú.

In čuden ga nahaja in
muči čút plašán,

Kako hlepí po solnci! Kako ga vabi dan!

In kliče, prosí, upije, da glas v nebó doní:

Zastonj je, vse je tího, ker žíve duše ní.

Hudó drhteče v zanjki, skrbí tesní obroč;

Zato še krik podvoji — o zdaj je tú pomoč!

Matijče vídi znanca, ob robu tam sloni:

Za Boga, potegnite! . . Tú škatlje vaše ní! . .

„Kdo je? Vi, Matijče! Kaj šli v vodnjak ste v vas?“

(Matijče kar otrpne; Martinov to je glas.)

„O križem balta, Martin!“ šepče „O pa ne!

Prinesel ga je satan? . . Zdaj Bog usmili se!“

„A miši da snedó ga! Prav on je, Martinač!“

Matijče škriplje v vodi. „To lizal bo kolač!

Okraden, pa v vodnjaku, brez hlač in nag-celó,

Vse to še ní zadosti. Hudíman! Zdaj še to!“

„To jezik bóde brusil! Ondukaj, da ga mor!

Oči alj pasel bóde nad tabo kakor nor!

Iz tega dreva grdež bo še le olje žgal!

To v pest na ptujo brado bo kleti se smejal!“

Čeprav je v vodi mrzlo, Matijčetu je znoj;

V klobuk pa Martin usta, to maže kakor loj!

Smehú popadke komaj v grgutci še drži:

Matijče nag pa — v juhi! Za Boga počil bi.

„In tebi, vražje seme, ki dal si mu zaklad —“

Ves vznesen zašepče — „kar pal bi ti za vrat.

Če kdaj pod milim nebom povzdig te počasti,

Najvišjih vislic, bome, zato že vreden si.“

Zdaj Martin, ptič naviti, pognavši hlimbo v klas,

Pomilovalen, čuj ga, v vodnjak zažene glas:

„Karkoli vaš namen je, o sosed brž za vrv!

Sam Bog me je prinesel, iz mlake vas bom zdrí.“

„Pa kje je moj tovariš?“ — Matijče, čuj, kriči.

„Tovariš? Vaš tovariš? Tu žíve duše ní.“

„Spustite vsaj obleko: tu gol sem kakor meh.“

„Je ní!“ — odvrne Martin. Kako ga síli smeh!

„Tu činil vrag ní jeden, ves pekel delal je.“

Matijče tresčen vzdihne, in skoraj zjoče se. —

„Ne le, da prazne muhe dobil sem kot zaklad,

Ne! Móra ga zadúši, še — hlače vzel je tat.“

Po volji so Martina zvršili muhe tri,

Sleparjev odličnjaki, da bolje móči ní.

Matijče sicer jeze kar pene je cedil,

V zahvalo pa Martina vender objel je bil.

Zvečer pa gazda Martin gosti meščane tri,
Pijó ti tako vince, bolnik ozdravel bi;
Odmév je takih smehov, glasán je zbor in živ,
Kot bil bi se v Olimpu denès kak bog rodil . .

Po Čukljah vpríčo polnih kozarcev in klobas,
In tam pod staro lipo ti vlada smeh na glas,
V gostilnah in žganjarnah ti smeh ženó glasán:
Ta smeh pa je prouzročil Matijče iz Čukljan!

Štruklji.

Komičen prizor. Spisal Vinko Lapajne.

Matevž Flerè (nastopi v belem jopiči, z belim predpasnikom in ponočno čepico. V rokah ima canjo, čez ramo na vrvici pa valjalo): „Osel gre samo jedenkrat na led, — navaden osel; jaz pa moram že biti nenavaden, kajti šel sem dvakrat. Jedva mi je umrla vzgledna Katra moja, — Bog jej daj mir in pokoj! — oženil sem se v drugo. Seveda vročo kri sem še imel in pa dolgočasno mi je bilo. Pri mojej prvej ženi mi je ginil čas kakor kafra. Ako sem se kedaj kje zakesnil ter prišel „nadelan“ domov, sprejela me je preprijazno z metlo, lonci in kar jej je še bilo tako bolj pri rokah. Vse to je letelo navskriž in okoli moje glave kakor mušice v mraku. Ako me je kaj zadelo, veselilo je njo, ako ne — pa mene. Tako sva se zabavala. Jedina nje napaka je bila piramidalna suhota. Zvečer ko se je ulegla k počitku, zaropotale so njene kosti, kakor bi vrečo lešnikov vrgel ob tla. Vender ta zakon ni dolgo trajal. Najprej je bila bolna, potem je pa umrla, kajti srce se jej je posušilo. Zadnji trenutek pred smrtjo me je še prosila, naj prižgem blagoslovljeno svečo ter jej jo dam v roke. Jaz, ves zmešan in potrč, prižgem svečo ter jej jo vtaknem na robe v roke. „Osel“ je še zakričala, ker se je bila opekla, potem pa je umrla.

Druga žena moja pa je povsem prvej nasprotna. Ves dan je ni doma. Tako, da malone dolzega časa poginem. Prijateljice obiskuje od jutra do večera in pri kavi ljudi obrekuje, jaz naj pa kuham zajutrek, sobe čedim, otroke pristavljam in meso kopljem, — hočem reči: meso pristavljam in otroke kopljem.

Zjutraj je šla od doma ter mi naročila, naj danes, ker je „kvaterna sobota“ skuham štruklje. „Neža,“ dejal sem jej v skrbah, „saj veš, da ne znam družega, kakor krompir kuhati in krop pristaviti.“ — „Molči in drži jezik za zobmi,“ zarenči name „kar rabiš je v omari in kar ne veš, natisnjeno je v kuhinjski knjigi. Punktum!“

No, kedar ona reče „punktum“, ne pomaga nobena beseda več. Kaj sem hotel? Na delo sem

se pripravil. (Vzame iz canje vso pripravo za štruklje.) Testo sem že v kuhinji pripravil, a ker je baš dimnikar prišel, moral bodem štruklje tu izdelati. Da bi mi le po sreči šlo. (Vzame skledo, v katerej je moka.) Bog se usmili! Na moki so že prst na debelo saje. (Pihne v skledo a moka mu puhne v obraz.) Brrr, to je dober začetek. (Obriše se s predpasnikom ter natakne naočnike.) Poglejmo v sanjsko — hočem reči: v kuhinjsko knjigo, kaj pravi ta o štrukljih. (Vzame kuhinjsko knjigo iz canje ter bere.) Štruklji. Aha! Moka se s prtom potrese, potem se zvalja in stegne. Sedaj pa ne vem, ali se prt zvalja in stegne ali testo. Bode že kako! Kar začnimo. (Vzame testo, katero je z ruto pokrito ter ga vrže jezen na mizo.) Jaz te hočem zvaljati in stegniti, da bode zadosti. (Valja in steguje.) Ako se mi štruklji posrečijo, Bog vé za kaj me zna še porabiti! Naposled jej bodem moral še celo bolhe loviti! Ne, tega pa že ne! Ženske so že take; ako se jim le prst pokaže, zgrabijo takoj za celo roko. Najbolje je, da se jim takoj v začetku figa pokaže. Nekoliko lukenj sem v testo naredil, a to se lahko zakrpa. Tako, na ves ta trud pa moram nekoliko njuhati. (Vzame tabačnico ter njuha, tako, da pada duhan na testo.) O sveta nebesa! kaj bo pa zdaj! Ej, bo že kako. (Vzame čepico te obriše testo.) Malo rumeno je, a dejal bom, da sem porabil več jajec. Kako pa zdaj? (Bere:) Potrese se potem z jajci, kruhom in vamprli. Aha! To tudi znam. Tedaj: jajca (potresa kakor narekuje), drobtine, vamprli (namesto z vamprli, potrese z brinjem). Ko bi še živela moja ranjca, dejala bi mi zopet: osel, kajti namesto z vamprli, potresel sem z brinjem. Ej, pa saj ne bo zapazila. Kar pustimo. (Bere:) Jedno pest paprike. Kaj, paprike? No, da! Tu je tiskano: paprika. Že mogoče. Jaz se ravnam, kakor je v knjigi natisnjeno, saj tako mi je žena naročila. (Potrese papriko.) Tako! Skoro bom gotov. (Gleda v knjigo.) Kje sem ostal? Aha! (Bere:) Pusti se vse pol ure kuhati in „golaš“ je gotov. Kaj, „golaš“? O sveti Pankracij! Iz štrukljev sem zašel v „golaš“. O, Matevž! Ma-

tevž! Kaj bo s teboj. Nevedoma sem preobrnil več strani ob enem ter tako zašel v „golaš“. Morebiti pa tudi tega ne bode zapazila. (Bere:) Potem se testo v ruto zavije in se dene kuhati. (Mane si oči.) Polne oči imam te preklicane paprike. (Položi naočnike na testo.) Peklensko peče! (Briše si s predpasnikom oči ter posluša.) O jej, o jej! Ura bije dvanajst, a štruklji še niso gotovi. Matevž, podvizaj se! Hitro v lonec s štruklji. (Zavije štruklje z naočniki vred ter jih pomaši v lonec.) Tako sedaj je konec vseh skrbi. A kje so moji naočniki! Oj, sveti Miklavž! V lonci so! Pa kaj; saj jih morda ne bo zapazila. Ha, ha, ha! — Kaj se mi smejete? Dobri bodo; gotovo boljši, kakor mnogokatere gospodične, ki se ponaša s znanjem nemškega, francoskega in laškega jezika, a niti krompirja ne zna olupiti!“

Kaznovana ljubosumnost.

ej, več obup mi dal
ni mirno spat,
Obup, ker ona ni
mi dovolila,
Da smel bi pesmice
jej svoje brati,
Ki jih ljubav mi v
srci je rodila.

In ljubosumje dal
mi je peroti,
Da, kot vihar sem
tja pogubonosni
Hitel v noč po zna-
ni že mi poti,
Hladil mi čelo hlad noči je rosni.

In kmalu hiša pred menoj je stala,
Oj hiša sredi bujnega zelenja,
V kateri draga moja je bivala,
Ponos in sreča mojega življenja.

Po vrtu so presladko slavci peli. — — —
Trikrat gorjé! Pod njenim oknom stala

Podoba možka je v obleki beli
Ter se na okno nje je naslanjala.

„Srcé deklice moje, ti prezvesto!
Zakaj-li dalo si se preslepiti!?
Osvetil sebe bom in pa nevesto!“
Nanj planem vè obupnosti srditi.

„Vsi črti, tekmeč, brezozirni moji,
Zdaj ura ti poslednja je odbila!“ — — —
Zagrabil siromak sem v jezi svoji —
Perilo, ki je v vetru je sušila.

Drašlarjev Fik.

„Od muhe do konja“ ali „Stopnjevanje“.

„Dobro jutro, Stružinar!“

„Bog daj! Kam pa, Črne?“

„Na njivo. Sin je z vozom že naprej šel, mu pa grem pomagat, da bova ovsa naložila.“

„Ne vem, ali bomo smeli še snopovje na njivi puščati.“

„Kako to meniš!“

„Vidiš, danes so bili pri nas tatje. Dve vreči pšenice, veš, tisti veliki, ki sem ji lani na semnji kupil in po štiri mernike držite, mislili so odnesti. Včeraj smo mlatili, deli pšenico v vreče in vse skupaj v skednji pustili, danes smo pa vreči dobili pri vratih. Gotovo tat — ali pa jih je bilo še več — ni bil dovolj močan, da bi je odnesel.“ Tako je pripovedoval Stružinar sosedu Črnetu, ne pomislivši, da so morebiti potem, ko je on že odšel iz skednja, mlatiči obe vreči prav do vrat prinesli.

Dobro, da se jim ni obneslo!“ reče Črne in gre dalje. Kmalu sreča Lipovca. Mož je bil star in nekoliko gluh.

„Kam pa tako hitro, oče?“ nagovori ga Črne.

„Doli na vas!“

„Veste, kaj je novega?“

„Kaj bom vedel!“

„Lejte, pri Stružinarji so bili nocoj tatje. Dve vreči pšenice po štiri mernike, pomislite, osem mernikov lepe rumene pšenice, mislili so odnesti.“

„Dandanes je hudo na svetu!“ reče Lipovec in gre dalje.

Pride v vas. Pred prvo hišo je sedela Reza, stara nad šestdeset let. Malo je delala, malo beračila, zraven pa pridno „pošte“ prenašala.

„Dobro jutro, oče Lipovec? Ali ste srečali žandarje?“

„Ne! gotovo so šli po cesti, jaz pa sem prišel po bližnici.“

„Kdo vé, kaj iščejo?“

„Veš, Reza, pri Stružinarji so bili nocoj tatje. Dve vreči pšenice po osem mernikov letošnjega pridelka so vzeli. Pa kako bode letos pšenica draga! Precèj bi bil za-njo skupil!“

In Reza je poslušala ter majala z glavo, kakor bi kaj takega niti verjeti ne mogla.

Lipovec gre dalje; tudi Reza odide po svojem poslu. Opoludne pride v neko bolj oddaljeno vas. Pri županu so baš južinali, ko stopi v hišo.

„Kaj pa je pri vas novega?“ praša gospodar vstopivšo Rezo, dobro vedoč, da vé vedno celo kopo raznih novic.

„Dobrega nič! Nocoj so tatje vlomili v Stružinarjev skedenj. Ravno pšenico so včeraj omlatili. Dvajset mernikov, tako nekako so jo vzeli.“

„Pa jih nobeden ni čul?“ omeni dekla.

„Gotovo ne, ker sicer bi je ne bili mogli toliko odnesti. Pa žandarje sem tudi videla; gotovo so šli tatove zasledovat!“

„Kdo vé, kje so sedaj že tatovi, žandarji jih gotovo ne dobe,“ reče gospodar, „pa, kako si rekla, dvajset mernikov so jo vzeli?“

„Da, okoli dvajset mernikov, nekaj manj, dve vreči, ki držite več kot po osem mernikov. Lipovec mi je pravil, veste ta stari, ki je lani domačijo sinu izročil.“

„To pa skoraj ni mogoče; včasih so pri Stružinarji jedva dvanajst do petnajst mernikov pšenice pridelali,“ reče dekla.

„Gotovo je je letos več sejal; o sedaj si je opomogel,“ reče Reza.

„Ali pa je vedel, da ga bodo tatovi obiskali!“ dé poredno pastir.

„Ali pa jo je še celo na posodo vzeli!“ dostavi hlapec.

Rogačevič.

Slučajna gospóda.

„Kedar gospóde ni doma, takrat sem jaz gospóda.“

Skrivna ljubezen.

Domov iz cerkvice gredo,
In njej se fantje čudijo,
Ki je tak miljene rasti,
Da jej nikjer jednake ni.

Domov iz cerkvice gredo,
In njej se fantje čudijo,
Ki je tak trdega srca,
Da še ljubezni ne pozna.

In ko tako modrujejo
In dekle občudujejo,
Smehljaje jih poslušam jaz,
Skrivnostno mislim si tačas:

Še bolj bi se čudili ji,
Da znali bi fantiči vi,
Kako mehke so nje roké,
Ko me pritiska na srcé.

Še bolj bi se čudili ji,
Da znali bi fantiči vi,
Kak sladko ljubkovati zna,
Kedar sva v kamriči sama.

A midva sva prebrisana,
Lepó skrivaj se ljubiva,
Da tega ne zvedó ljudjé,
Ki zlobno bije jim srcé.

Selski.

Najvišji smoter.

Duhovnik (svoji občini pridigaje): „Praznike posvečevati, pobožen biti, moliti in se postiti, to vam ne gre, ali na židovskem pokopališči pokopan biti, to bi vam dišalo!“

„Slovenčevemu“ podlistkarju puščavniku pod B.

Gospod puščavnik! „Rogač“ se tudi ureja, ali po Vašej vednosti „v nered devlje“, kar ste pa najbrž prezrli, ker je v „Rogači“ toliko kratkočasnega gradiva, da Vam ne preostaje časa obračati pozornosti svoje tudi na njegovo glavo, kakor pri „Slovenci“, ali pa je temu vzrok, da čitate samo politične in leposlovne liste, humor pa imate sami (seveda neprosto-voljni). — Kakor sem že omenil: ob „Rogača“ se ne spottikate, vendar Vas mora navzlic temu nekoliko vščipniti v drzno moleči nos, kajti „Rogač“ je živahica, katera ne tehta modrosti svojih nagajivcev, temveč vščipne brez ozira vsakega, kdor se jej drzne nagajati, nekoliko pa tudi zaradi tega, ker Vam najbrž v Vašem spisi omenjeni listi ne bodo bistrili uma, temveč se Vam samo pomilovalno nasmehnil. Sprejmite toraj, kakor ste sprejeli gospoda prof. Marna poduk, tudi naš naduk, namreč, da *u* ne znači samo *iz*, temveč tudi *od itd.*, *v* pa samo „*ein*“ in „*hinein*“. Po „Rogačevih“ mislih toraj vsi drugi listi gradivo po zdravi svojej pameti odrejajo, „Slovenec“ pa ga ureja, kako, za to ni „Rogač“ odgovoren. — Čudom pa se čudimo puščavniku pod B., ker „Slovenca“ tako pazno čita, da se ni pretekli teden, ko je „Slovenec“ v svojih „tržnih cenah“ naznanjal, da se dobiva v Ljubljani špeh povejen po 2 kr. kilogram, surovo maslo po 8 kr., drva pa celo zastonj, pripeljal v Ljubljano, nakupil si špeha in masla za vsakdanji živež ter si nabral drv, da bi si v slučajih, kedar „pusti vlada preveč snega pasti“, dobro zakuril, da bi se vsaj v možgane ne prehladil.

Prijazno yabilo.

Kmeta, Debevec in Aleš, prineseta kovaču nekaj orodja popravljat. Kovač kmalu obema naredi. Debevec se potem s kovačem še pogovarja, Aleš pa hoče takoj oditi. To razjezi Debevca in reče: „Če ne počakaš malo, zaženem ti v hrbet ta-le lémež!“

„Sem ž njim, saj ga itak nimam!“

Grda razvada.

Gospod Brglez ima tako grdo navado, da ne gre prej iz gostilne domov, da ga gostilničar opozori, da mora zapreti. Kedar pa prezgodaj zapije svoje imetje, odide sicer iz gostilne, a ostane pred njo, dokler ne pride gostilničar s ključi ter mu pred nosom zapre. To pa samo zaradi tega, ker bi ga zakonska polovica brez dvojbe pošteno oštela, ko bi prezgodaj domov prišel, kajti uganila bi, da je vse zapil.

Prezgodnja hvala.

Učitelj: „Kdo mi vé imenovati dele sveta?“

Razven Tončka, najmlajšega učenca nihče roke ne vzdigne

„Lejte ga! Najmanjši, pa vas vse prekosi!“ pravi učitelj, kazaje Tončka.

„No, povej dele sveta in osramoti součence!“

Tonček vstane in reče: „Sem le zato roko vzdignil, da povem, da jih ne vem naštet!“

Zaljubljena učiteljica.

„Nocoj obliče tvoje zalo
Mi vedno pred očmi je stalo;
Jaz zrla v tvoje sem oči! —
Otroci, pozor, to je — i!“

„Glavó si mi na prsa burna
Mehkó položil, jaz sem urna
Nagnila k tebi se ljubó! —
Otroci, tiho, to je — o!“

„Francíšek danes se praznuje,
Po celem svetu Fran goduje,
Goduje tudi Franjo moj! —
Otroci, o in j je — oj!“

„Kaj hočem za vezilo dati?
Zdaj vem, zdaj vem! oj hčem zaklati
Na večer peteline tri. —
Oj, butec, nič ne znaš mi ti!“

„Oj, ubogi vi kokošji sini,
Oj, ubogi, ubogi petelini!
Ljubezen, ti si sladka res!
Bedak, to je soglasnik — s!“

Kužek.

Paganini in kočijaž.

Nekoč se je peljal slavnoznani umetnik Paganini v gledališče. — Ko pred gledališčem izstopi, praša voznika za račun.

„Dva tolarja,“ odgovori ta hladno.

„Kaj? Dva tolarja?“ začudi se Paganini, ki je bil tudi malo skop. „To je preveč!“

„Nič preveč!“ odvrne kočijaž. „Saj moram tudi jaz, kedar vas grem v gledališče ali v koncert poslušat, plačati celo štiri tolarje.“

„Prijatelj!“ odvrne Paganini. „Kedar me bodeš ti na jednem kolesi vozil, plačal ti bodem iz srca rad štiri tolarje.“ —t—

Pri krščanskem nauku.

Katehet: „Janez, kdo je tvoj bližnji?“

Janez: „Sosed Marka.“ —t—

Spoznanje.

„Da, to je resnica,“ dejal je Primčev Jaka. „Pametni otroci zgodaj mrjó, neumni pa ostajejo, to jaz najbolje vem, in sicer iz lastne skušnje.“

Izbito prepričanje.

Mizar Jože je imel to grdo navado, da je ženo, kedar je bil pijan, dobro pretepel. — Ako mu je kdo to njegovo nespametno ravnanje očital, dejal je: „Kogar Bog ljubi, tega tepe; jaz pa se po Bogu ravnam.“ To je bil njegov vedni izgovor.

Nekoč, ko ga je zopet dobro pod klobukom imel, pretepal je ženo, da so sosedje prihiteli. — Namah stopi svak Martin v sobo: „Jože, kaj pa zopet delaš? Ali hočeš ženo ubiti?“

„Kogar Bog ljubi, tega tepe,“ odvrne Jože ter jo nabija dalje.

„Vedi pa tudi, Jože, da s čimer se človek pregreši, s tem bo kaznovan!“ rekši te besede, izdere Martin Jožetu palico iz rok ter mu začne hrbet nabijati toliko časa, da Jože obljubi, da ne bo nikdar več žene pretepal. —t—

Nedeljska lovca.

„Vidiš, prijatelj, ko bi jaz le vedel, kedar teče zajec, je-li on ali ona.“

„Nič lažje nego to. Lej, kedar zajec teče, on teče, kedar pa zajka, tedaj pa ona teče!“ Emir.

Zlobno prašanje.

„Prijatelj! Ali si kaj jezen náme, da si se me tako ognil?“

Še tega je treba.

„Zakaj pa ne vadiš svoje soproge v tujih jezikih, saj vender znaš francoski in angleški?“

„No, tega je treba! Dovolj mi je, da v jednom jeziku nad mano razsaja!“
Emir.

Županska modrost.

Selški župan je zapazil v nemških novinah, ktere je slednji dan pazno čital, a malo razumel, novico, da se je prikazal nov komet, kateri se vidi slednji večer med deveto in deseto uro. Ko se spomni v mraku te novice, napoti se z doma na bližnji grič, da si napase radovednost svojo. Iz sejma vračajoči se kmet, poda se slučajno čez grič, kjer vidi čudeč se župana klečečega s puško-dvocevko na očeh.

„Dober večer, oče župan! Kaj zvezde streljate?“

„Tepec!“ zarenči župan. „Kometno zvezdo iščem pa je ne morem zapaziti.“

„Kje ste pa zvedeli, da se je mora gledati skozi puškino cev?“

„V nemških novinah je stalo, da se je vidi samo „mit bewofneten Augen“.

„Aha! Tako, tako!“ odvrne kmet smeje. „Za to bo pa že treba topove cevi, ako skozi puškino cev ničesa ne vidite.“
Emir.

Kako je prav.

„Gotovo so pantofelji, katere, soproga tvoja zdeluje, tebi namenjeni.“

„Motiš se, prijatelj! Baš nasprotno! Jaz sem — za pantofelje namenjen.“
Emir.

Dober odgovor.

Oče, kateri je bil že drugič udovec, oženil bi se rad tretjič ter si za to že tudi nevesto izbral. Ko pride k gospodu župniku na spraševanje, reko mu: „Veš kaj, ljubi moj, vem da ti je vse za spraševanje potrebno znano, zato te ne bodem na dolgo spraševal, samo povej mi: kje je Bog?“

Mož se nekoliko zamisli, potem se pa možko odreže: „Vedó kaj, gospod župnik, oni naj mi pa povedó, kje ga ni!“

Tako je bilo spraševanje končano.

Kako se človek redí.

„Kaj pa vender delaš, prijatelj, da se tako zelo rediš?“

„Nič.“

Emir.

Soprog — opica.

Grof: „Milostiva, pred kratkim sem videl pri vas dve opici, a danes ji nimate več.“

Baronica: „Gospod grof, sedaj sem omožena in ti živalici mi nadomestuje — soprog.“ Emir.

V hotelu.

Strežaj (došlemu gostu): „Vaše blagorodje, izvolite pijače, jedila?“

Gost: „Najprej vam moram povedati, da jaz nisem nikakošno blagorodje —“

Strežaj: „Oprostite, gospod, pri nas je že ta navada, da moramo vsakega sleparja z „blagorodjem“ ogovarjati.“ Emir.

Zlobno.

Hudomušni dijak opazi mimo okna hitečega postreščeka. Naglo odpre okno ter zakliče za njim:

„Ali imate čas?“

„Da, imam; kaj pa zapoveste, gospod?“

„Druzega nič, kakor opozoriti vas hočem, da ne letajte tako, ako imate čas,“ odgovori smeje se

dijak ter zaloputne okno pred nosom osupelega postreščeka. Emir.

Vzgladna nemščina.

Prijatelj našemu listu nam je poslal izvirno pismo nekega trgovca na slovenskem Štajarskem pisano Slovencu-naročniku, kateri bi bil gotovo zadovoljnejši, da bi mu pisal slovenski, kakor v tako spakedranej nemščini. — Pismo slove:

Lieber Freunt

si haben mir geschriben, das sol, ich inen Ert-pffel schücken, isst aber etwas zu spet, Aber dach mus tun ich mus nemen von menen, samen, 2 Mer-link, unt inen Schücken noch beliben. Wen, si brau-chen, mit Grus

N. N.

Spreobrnite se Slovenci in Slovenke ter opustite nepotrebno nemško blebetanje, saj vam tako slabo pristoja!

Kdo vé.

Potovalni agent (postreščeku): „Koliko sem dolžan?“

Postrešček: „Kdo vé koliko ste dolžni? Jaz dohim samo štiri groše.“ Emir.

Rešitev „Demanta“, priobčenega v 6. šte. „Rogača“, priobčimo v prihodnji številki.

Juretovemu in vsem drugim dopisnikom, katerim se zarad nedostajanja prostora ne moremo posebej zahvaljevati, izrekamo najtoplejšo zahvalo.

Vsem svojim prijateljem vošimo vesele velikonočne praznike!

Letošnji listi so še vsi na razpolaganje.

„Rogač“, izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pólí velike četvorke ter stóji po pošti prejeman celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino in dopise sprejema lastništvo in uredništvo: Gradaške ulice šte. 16. v Ljubljani. — Tiska „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani.